

TRAPSAVEC

2026

Hledání ráje

„Vy se nesnažíte, Stáňo, nejste absolutně uvolněná, já to z vás cítím. Chápete, musíme se vracet v čase stále dál vaším životem, ale vy jste to v sobě záměrně zablokovala.“

Období, kdy by mě tyhle věty rozhodily, mám naštěstí dávno za sebou. Už nebojuju za odstranění svého psychického problému tak urputně. Už jen chodím, zkouším, hledám a – nenalézám.

„Pojďte znova, jen klid. Zavřete oči, uvolněte se. Tak, a půjdeme v minulosti ještě dál, před vaše narození, co se dělo před vaším narozením, povídejte, co cítíte.“

Cejtim hnusný svíčky, zmoklýho psa a zplodiny z vejfuku. Cejtim, že jsem pitomá, že jsem do něčeho takovýho vůbec lezla. Regresní terapie, bože, já jsem vůl. Copak já, takovej realista, můžu věřit na podobný zhovadilosti?

„Jsme teď dávno před vaším narozením. Jdeme v čase ještě dál, Stáňo, slyšíte něco, vidíte něco?“

Ježiš, neštvi, babo. Jak se můžu vrátit v čase do doby před svým narozením, copak jsem magor? Co vidím, sakra... Špeluňka je to tady šílená, proklínám se, že jsem sem vkročila. Jdu si sem léčit OCD a přitom se doma vocaď budu koupat nejmíň dvě hodiny, o praní hadrů ani nemluvim. Honosný slova v názvu firmy – wellness, uvolnění mysli... Dělán, že mám zavřené oči, a už si přeju jen vypadnout. Sedím na vrzajícím otomanu, na dece, na který i přes svý množství dioptrií poznávám psí chlupy, pod stolem se nabíjí autobaterka, bůhví, co tu vdechuju... Tma, zápach, nečistý stěny, omlácený židle. Na mysli mi dokonce vytanul obrázek levnýho bordelu první republiky, ještě se rozhlížím, jestli tu někde nestojí kýbl na prezervativy...

„Uvolněte se, mějte stále zavřené oči, dýchejte v klidu. Říkala jste, že cítíte vůni svého kočárku. A dál? Vidíte se?“

Ne, omlouvám se, ale nevidím nic – říkám na-

hlas a v duchu si melu dál – svý prachy jsi dostala, tak už mě nemuč, stejně je to k ničemu. Doprčic, přece si tu nebudu vymejšlet, že jsem dřevorubec v patnáctém století, stojím u svý chatrče a vevnitř mám deset haderlantů. Pak by nejspíš spokojená byla. Ne, nedostaneš to ze mě. Papíry na hlavu sice mám, ale magor nejsem.

Já blbec, fakt. Myslela jsem si, že mě v regresi zavede do ráje, někam, kde mi bude dobře. A na tom začneme stavět, aby mi v reálu pak bylo ještě líp. Nebo někam, kde mi bylo mizerně, a taky na tom začneme stavět, aby mi pak v reálu mizerně nebylo.

Marný, všechno zase marný. A hledání ráje nejvíc.

Přitom by mi stačilo tak málo. Žít jako každéj jinej. Každéj jinej zdравej. To by byl pravej a vlastně úplně obyčejnej ráj. Přijít domu, nebát se sednout si ke stolu. Najíst se a předtím dvě hodiny nešaškovat s přesypáváním a umejváním potravin. Milovat se s chlapem a nepřemejšlet, kde na co ještě šáhnul. Jet na vandr a nebát se zalomit palce. Žít spontánně, normálně, jako dřív. Uvolnění, klid a mír. Jenom obyčejně normálně fungovat bez těchhle debilních překážek.

A bez těchhle debilních otázek. Cože? Jo, konečně pochopila. Jdeme znova na start mejch pětačtyřiceti let a jedeme v čase zpátky.

Blbý. Taky blbý. Jo, taky blbý. Všechno blbý prostě.

„Teď je tam co, Stáňo? Ten věk před vaší svatbou. Kam jdete? Kam chcete jít?“

„No, tutově jdu na nádraží, chci ject na vandr. Jedu. Samý známý. Kamarádi. Je mi dobře, hrajeme na kytary, cejtím se dobře. Hodně dobře.“

„Víte, že to je poprvé, co jste vůbec řekla takovouhle větu? Zavřete oči, uvolněte se, uvolněte se víc. Co dál? Co je tam dál?“

„Vystupujeme, jdeme kolik kilometrů k boudě. Už cítím oheň... Stromy... Slyším smích. Hodně veselo. Opravdu hodně veselo...“ (A přitom si uvědomuju, jak mi vstupují do očí slzy.) „Sedím na lávce, mám omrzlé konečky vlasů, nohama plincám nad potokem. Berou, berou? – volá Sova s Bludičkou, jé, to už je tolik, ahó, trousí se další kamarádi od autobusu „ze zavody“. Ahoj, Cinto... pusu, ahoj, zalomíme palce... Je mi hodně dobře. Krásně. (Tiše a poklidně, hrudník šlape, jak má.) Rozhostilo se příjemno. Zvláštní, sváteční pocit. Zvláštní. Zvláštní znamení woodcraft... Usměju se, už je to tak, slyším Míšovu mandolínu, Aliho benžo, Josého kytaru... Zvláštní znamení touha... Toužím... Toužím tam s těma klukama zase sedět, toužím znova pocítit ten ráj...

Ráj, ze kterýho, si myslím, nemůžeme bejt nikdy vyhnání. Totéž večer píšu někomu do cancáku: Vzpomínka je jediným rájem, z kterého nemůžeme být vyhnáni. Cinta a Jean Paul (ha ha ha), listopad 1986 a otisk svojí packy neodmyslitelné lennonky. Cítím guláš, Béta – čuně, přikrojl si do něj i kus palce, smějeme se mu, míchá dvěma lžícema, zároveň na ně hraje vo koleno, prdlouš, řehtáme se mu jak koně, Ohio se třese v základech. Posbírám feliny, zajdu pro vodu ke studánce. Zkřehlé prsty zahřívají jiné, přes studené klouby těsně až bolestně propletené, za námi kňučí Máslo a Houla volá ze dveří – Cinto, čím si toho psa omámila... U studánky pijeme z dlaní, voda je průzračná, ledová... na tvářích se pak rychle mění ve vroucí a dychtivě rozpálenou... Všude voní borovice, první zmrazky na jehličí... spadané javorové listí cinká pod podlomenýma nohama...“ (Štěstí, dojetí, jsem zase zpátky...

jsem tady... chci tu zůstat... navždycky... navždy v tomhle ráji... nechci z něho být vyhnána...)

Slzy se koulí po tvářích a... padají na ten hnusnej otoman... Konečně babu potěším.

„Je mi opravdu moc krásně.“

„Tam, kde jste byla – můžete se tam najíst? Na cokoli sáhnout? Komukoli podat ruku? Nemusíte přesypávat potraviny? Můžete si sednout, kam chcete? Můžete se milovat s chlapem, neřešíte nic? Je vám dobře?“

„Ano, ano, ano, všechno smím, všechno můžu, je mi dobře, krásně...“

„Uvědomujete si, kdo vám ten ráj našel?“

„No já přece. Já jsem se rozhodla jezdit ven, naši mi to zakazovali. Já jsem si našla přátele, všechno se naučila, začala jezdit pravidelně. Já přece, je to moje zásluha. Jenom moje.“

„Ano, Stáño. Vy. Jenom vy. A o tom to u vás celé je. Pryč už s poslušností, se skláněním hlavy a s nastavováním tváře k fackám...“

„Přece nemůžu sbalit bágel a od všeho utéct do lesů?“

„Můžete. Dokonce musíte. Jste na tom s vaší nemocí tak vážně, že – sbalte bágel a jděte hledat svůj ztracený ráj. A všichni, kdo vás mají rádi, to musí pochopit, potřebují vás zdravou. Je možné, že to i přivítají.“

Odcházím. Na kliku jako vždy jen hřbetem ruky. Vítr mi bere vlasy na momentálně maximálně za-

važené kebuli. OCD není zatím léčitelná. Mám já OCD? Mám. Nemůžu se vyléčit. Ale je tam přece jen něco, něco málo, co jsem dnes vnímala. Dvěma prsty jsem držela cípeček příčiny svého utrpení... nechci ji zaplašit...

Počkej, počkej, nemluvte na mě... Potřebuju sprchu... ne v koupelně, díky... tu v lese, chápete... Chci déšť, aby mi smyl

to hrůzné z obličejů... Taky chci slyšet kytary a cítit oheň... Chci cinkající listy a pak taky tu vodu ze studánky... a pokud se mi pak na tvářích z jeho dlaní změní ve vroucí a dychtivě rozpálenou, tím ještě líp. Chci znova zažít zvláštní znamení... Touha...

Počkej, počkej, nemluvte na mě, chci to uchopit pořádně, nechci to zapomenout, musím to pochopit, vstřebat, uvědomit si to, držet pevně v náručí, pohoupat ten model, na kterém chci stavět. Jo, já, no... Jenom já, sama, no.

Cejtim zmoklýho psa a zplodiny z vejfuku. Cejtim, že jsem pitomá, že jsem do něčeho takovýho vůbec lezla. Regresní terapie, bože, já jsem vůl. Copak já, takovej realista, můžu věřit na podobný zhovadilosti?

3. místo Próza nad 23 let

Monika Pokorná – Cinta